

Jak to viděl Plukovník

Ani netušíte, jak je pro úspěch divadla důležité počasí. Když prší, tak se lidem nechce vystrčit nos z baráku a čučí raději na televizi. Když je naopak jarně slunečno, tak se jim nechce z té rozjásané pohody venku zalézt do temného hlediště a zírat na umění. Takže ve středu 18. května 2016 to bylo akorát. A diváci přišli. Na odpolední reprízu a večerní derniéru. Přizemí i balkon Univerzitního kina SCALA byly zcela zaplněny, tu a tam někdo postával či posedával na schodech. (Což je proti požárním předpisům.)

Já jsem si na záchodě umyl brýle tekutým mýdlem a vypnul svůj mobilní telefon. Protože přece z reproduktorů před představením říkali: „Soudruhové a soudružky, vypněte si své mobilní telefony, nebo vám budou zabaveny a vráceny až na konci školního roku.“ Jenže některé diváčky nevypnuly. Jen přeladily na tichý provoz. A po celé představení esemeskovaly pěkně jedním očkem na jeviště a druhým na monitor. Jak jsou zvyklé ze školy i z domova. Vůbec bych se nedivil, kdyby i během milování psaly či četly SMS.

Při generální zkoušce letošní inscenace byl naším prominentním divákem pan děkan Zlatuška. Při premiéře pan profesor Černožský. Při repríze jeden z pánů proděkanů Matulů. Při derniéře náš sedmadvacetiletý absolvent Andrej, který je ještě bohatší než jeho nejmenovaný jmenovec. A do třetice Andrej, tentokrát Staruch, mě pak na konci představení před tím sedmadvacetiletým absolventem Andrejem pokáral, že jsem jej jako šéfa zvuku vůbec nepochválil. Přeandrejováno!

Herců na jevišti bylo 28, celý realizační tým pak měl sakum prdum kolem sedmdesáti členů. S takovým obsazením a nasazením jsme načurali do tenisek i Národnímu divadlu.

Původní hudba k inscenaci originální a svěží jako od pana Smetany, světla lepší než od svatojánských broučků pana Karafiáta, designové kostýmy jak z módního mola v Paříži, šedé eminence inspicie bezchybné.

Herci úrovní v rozpětí celé škály jako v každém dobrém divadle. Na komoru mě trefil Richard Schlesinger, když se ve tmě při jevištní přestavbě přetrhnul provázek od závěsné mapy a on pak iniciativně držel ze zadu mapu ve vztyčených pažích. Nad mapou jeho prsty, pod mapou jeho boty. Diváci si všimli, pochopili a řvali. Zvláště když se pak Kaplan zeptal spolužáků, kde je vlastně Schlezinger. Tak právě proto je, milé děti, divadlo na rozdíl od filmu nóbl. Protože ve filmu se přetržený provázek nahradí nepřetrženým provázkem a diváci vědí houby, kdežto v divadle se to musí z fleku improvizovaně uhrát.

Rejža pojal celou inscenaci lyricky. Což bylo v devatenáctiletých dějinách PROFIDIVADLA vůbec poprvé. A někomu, třeba hned mé dceři, se loňská prvoplánová řachanda oproti letošku zamlouvala víc. Proti gustu žádný dišputát, jak se říká. Mně osobně se letošní divadlo líbilo hodně velmi mnoho, ba dokonce ještě víc. Ale to není podstatné, protože se mi vždycky nejvíc líbí právě ta aktuálně nejnovější inscenace. Velký dík rejžovi! Nejenom za režii, nýbrž i za úpravu textu. Docela jsme se nad textem hádali, ale prosadil si paličatě svou. Až na Pepíčka, kterého původně vyškrtнул, ale kterého jsem si zpětně znovu vydupal.

Když jsem přesně ve 23:00 hodin pozamykal všechn materiál inscenace a šoural se unavený do své nory, na trávníku před fakultou informatiky byl ježek. Tak jsme si spolu pokecali o tom, jak asi celá parta PROFIDIVADLA slaví derniéru U Dobré Kozy. A shodli jsme se s ježurou na tom, že o Oněgina vlastně ani tak nejde, jako spíš o to, že se během jarního semestru utvořila úžasná parta lidí, která si bude vzájemně fandit ještě leta letoucí.